

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **V. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019, sp. zn. 131659/2018/KUSK/2, č. j. 131659/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 8. 8. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru dopravy a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 7. 2018, č. j. MNE/46175/2018/DOPR-ŠmJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen

„zákon o silničním provozu“) zamítnuty žalobcovy námitky a provedený záznam 12 bodů dosažených v bodovém hodnocení řidiče ke dni 5. 12. 2017 byl potvrzen.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Žalobce argumentoval závěry několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (jejichž opisy k žalobě připojil), z nichž dovodil, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřípustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie o spáchání přestupku projednaném v blokovém, resp. v příkazním řízení. [Soud již na tomto místě předesílá, že vzhledem ke skutečnosti, že přestupky, jichž se měl žalobce dopustit ve dnech 3. 8. 2017 a 5. 12. 2017, byly projednány v tzv. příkazním řízení na místě, tedy již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále tento zákon ve znění pozdějších předpisů označen jen jako „zákon o odpovědnosti za přestupky“), při němž je rozhodováno „příkazem na místě“ a je vydáván „příkazový blok“ (srov. § 91 a § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky), zaměňuje v následujícím textu obsolentní terminologii zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jíž žalobce v žalobě i v průběhu správního řízení výhradně užíval („pokutový blok“, „bloková pokuta“ či „blokové řízení“) za terminologii z hlediska projednávané věci přílehlavou.]
4. Podle žalobce není oznámení o spáchání přestupku projednaném v příkazním řízení na místě (dále jen „příkazní řízení“) dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že příkazní řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích (příkazových blocích). I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce příkazový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
5. Žalobce dále namítá nedostatky příkazových bloků ze dne 5. 12. 2017 a 3. 8. 2017. Předdeslal, že z příkazového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný, a zda má být přestupek projednán podle zákona o silničním provozu nebo podle „zákona o přestupcích“. (Vzhledem k tomu, že oba dva tyto přestupky byly spáchány již v době účinnosti zákona o

odpovědnosti za přestupky, mínil žalobce patrně „zákonem o přestupcích“ zákon o odpovědnosti za přestupky, nikoliv dříve platný zákon č. 200/1990 Sb). Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít, avšak z údaje „pásy“, „nepřipoután BP“, „nepřipoután bezp. pásem“ či „neužil bezpečnostní pásy“ není dle žalobce jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno a zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Stejně tak nepostačí popis „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť je třeba odlišit porušení § 4 písm. c), § 18 odst. 3, popř. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobitý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených příkazových bloků. Kromě obecných námitek se posléze žalobce vyjádřil zvláště k příkazovému bloku ze dne 5. 12. 2017 a zvláště k příkazovému bloku ze dne 3. 8. 2017, když své námitky dále upřesnil a namítal vadný obsah jednotlivých kolonek obou příkazových bloků. Zpochybnil způsobilost příkazových bloků být podkladem pro záznam bodů, a to pro nečitelnost údajů, jejich neúplnost a vágnost a v důsledku toho jejich nepřezkoumatelnost.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě podaných námitek zkoumá pouze to, zda záznam bodů řidiče do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost. Na takovéto rozhodnutí se uplatní presumpce správnosti správních aktů. Správní orgán I. stupně si vyžádal pro přezkoumání tvrzení žalobce příslušné příkazové bloky a rozhodnutí o přestupku, které posléze přezkoumal jako podklady pro zápis bodů. Žalovaný uvedl, že v případě námítky proti zápisu bodů do registru řidičů se povinně provádí pouze přezkum evidence dle § 119 zákona o silničním provozu, dále zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda byl počet bodů zapsán v souladu s právními předpisy. S odvolacími body týkajícími se příkazových bloků se žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Správní orgány však neshledaly žádné nedostatky příkazových bloků, které by záznamu bodů bránily. Záznamy bodů byly provedeny v souladu s oznámeními o uložení pokuty příkazem na místě, a to se všemi zákonnými náležitostmi. Právě tato oznámení o uložení pokuty jsou v daném případě v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu jediným podkladem pro zápis bodů. Obsahovou stránku příkazového bloku nelze posuzovat přísně. Žalovaný k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012–20. Navíc pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro podání opravného prostředku, nelze zpětně tvrdit vady správních rozhodnutí. Klíčové je dle žalovaného zejména to, že příkazový blok žalobce podepsal, čímž stvrdil, že byl seznámen se zjištěným stavem a se skutkovou podstatou přestupku, které jeho jednání naplnilo. Zpětné zpochybnění pro žalobce znamená, že musí unést důkazní břemeno a prokázat, že všechny zákonné podmínky příkazního řízení nebyly naplněny. Žalovaný je názoru, že pokud správní orgány posoudily podklady pro záznam bodů a u skutkových tvrzení odkázaly na znění zákona a na judikaturu, postupovaly v souladu s právními předpisy. S ohledem na uvedené argumenty žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti:
8. Správní orgán I. stupně dne 27. 12. 2017 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 5. 12. 2017 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 2. 1. 2018 podal žalobce prostřednictvím zástupce námitky proti provedenému záznamu bodů, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, a dále proti všem záznamům bodů žalobce v registru řidičů. Žalobce navrhl doplnění spisového materiálů o způsobilé podklady, tj. rozhodnutí, kterými měl být žalobce uznán vinným z předmětných přestupků. Téhož dne učinil žalobce vůči správnímu orgánu I. stupně podání, kterým namítal nesprávný záznam bodů svým jménem. V podání namítal, že poté, co v listopadu 2016 podstoupil nezbytné přezkoušení a znovuzískal řidičské oprávnění, měl ode dne vrácení oprávnění podléhat novému bodovému hodnocení. Dříve zaznamenané body do registru řidičů proto měly být podle § 123d odst. 4 zákona o silničním provozu odečteny. Poté co bylo žalobci oznámeno zahájení řízení v předmětné věci, kterým byl současně poučen o svých procesních právech, požádal žalobce o přerušení řízení, neboť podal podnět k provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 5. 12. 2017, čemuž bylo vyhověno usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 5. 2. 2018, jímž bylo přerušeno řízení na dobu 2 měsíců ode dne nabytí právní moci usnesení. Dne 4. 6. 2018 byla žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, kterou byl zároveň vyrozuměn o uplynutí doby, na niž bylo řízení přerušeno, a o pokračování v řízení.
9. Součástí spisu je rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008, č. j. 3544/2007/DOPR-HR/454/07, vydané správním orgánem I. stupně (dále jen „rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008“), a trestní příkaz ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 2 T 96/2008, vydaný Okresním soudem v Kladně (dále jen „trestní příkaz“). Způsobilost rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008 a trestního příkazu coby podkladů, na jejichž základě rovněž došlo dle § 123b odst. 2 písm. b) a c) zákona o silničním provozu k záznamu bodů do evidenční karty řidiče, žalobce v žalobě nenamítá. Součástí spisu jsou dále celkem dvě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě a dvě kopie příkazových bloků o spáchání přestupku, které si správní orgán I. stupně vyžádal od Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.
10. Podle rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008 žalobce dne 18. 7. 2007 porušil § 4 písm. a) a b) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, neboť řídil vozidlo, které užívalo jinou registrační značku, než která byla vozidlu přidělena.
11. Podle trestního příkazu žalobce dne 21. 6. 2008 řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byl rozhodnutím o přestupku ze dne 3. 1. 2008 uložen zákaz řízení, který ke dni 21. 6. 2008 trval. Nebyl tedy držitelem řidičského oprávnění a nevlastnil řidičský průkaz dle § 81 zákona o silničním provozu v tehdy platném znění, a tím v jednočinném souběhu spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy platném znění, a trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d téhož zákona.
12. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, vnější služby, dopravního inspektorátu, ze dne 4. 8. 2017 žalobce dne 3. 8. 2017 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním

právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Součástí spisu je též příslušný příkazový blok.

13. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, místního oddělení Barrandov, ze dne 8. 12. 2017 žalobce dne 5. 12. 2017 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Součástí spisu je též příslušný příkazový blok.
14. Součástí spisového materiálu je i výpis z bodového hodnocení řidiče. Z něj vyplývá, že za přestupek ze dne 18. 7. 2007 byly žalobci do registru řidičů zaznamenány 4 body. Za trestný čin ze dne 21. 6. 2008 bylo žalobci zaznamenáno 7 bodů. Za přestupek ze dne 3. 8. 2017 byly žalobci zaznamenány 2 body. Za přestupek ze dne 5. 12. 2017 byly žalobci zaznamenány 3 body. Po odečtu 4 bodů, ke kterému došlo 5. 6. 2017, žalobce dosáhl posledním ze spáchaných přestupků, tj. dne 5. 12. 2017, celkem 12 bodů.
15. Prvostupňovým rozhodnutím byly námitky žalobce zamítnuty a současně byly potvrzeny záznamy provedené na základě spáchaných přestupků a trestného činu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování vycházel ze spisové dokumentace vedené v registru řidičů, tedy zejména z rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008, z trestního příkazu a oznámení o uložení pokut příkazem na místě. Správní orgán I. stupně dále vycházel z kopií příkazových bloků. Obě dvě kopie, které si správní orgán I. stupně vyžádal, posléze posoudil z hlediska jejich obsahu a dospěl k závěru, že obsahují nezbytné náležitosti kladené na ně zákonem a dostatečné množství údajů, z kterých je patrné, že se předmětné přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce. Přestupkové jednání je v blocích popsáno zcela nezaměnitelně. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v řízení o námitkách pouze zkoumá, zda podklady k záznamu bodů jsou k tomu způsobilé, a kontroluje, zda byly za spáchaný přestupek přiděleny body správně, tedy v souladu s přílohou zákona o silničním provozu, kterou je *Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání*. Není naopak oprávněn zkoumat, zda byly přestupky projednány v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že záznamy byly provedeny v souladu s pravomocnými rozhodnutími oprávněných orgánů a údaje na příkazových blocích se shodují s údaji na oznámeních o uložení pokuty příkazem na místě.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval mj. tím, že rozhodnutí ve své výrokové části nese významné vady, které vylučuje jeho přezkoumatelnost. Výrok naprosto nereflektuje průběh řízení a celkový stav věci. Správní orgán I. stupně se nezabýval způsobilostí jednotlivých podkladů. Záznam bodů nemůže být potvrzen pouze na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, nýbrž na základě detailního posouzení jednotlivých příkazových bloků a rozhodnutí. Příkazové bloky pak musí být řádně vyplněny a musí v nich být jasně uvedeno jméno, příjmení a datum narození a přestupky musí být popsány textem, ze kterého vyplývá naplnění skutkové podstaty přestupkového jednání. Nezbytnou náležitostí je též razítko orgánu a podpis přestupce. Popis „R“ či „nepřipoután BP“ nelze považovat za dostatečný popis přestupkového jednání. Správní orgány jsou navíc v souladu se zásadou právní jistoty povinny posuzovat stejné případy stejně. V tomto směru žalobce odkázal na blíže nespecifikovaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje. Žalobce se dále detailně vyjádřil k jednotlivým podkladům, na jejichž základě byl proveden záznam bodů do registru řidičů, konkrétně k příkazovým blokům ze

dne 5. 12. 2017 a ze dne 3. 8. 2017, jemuž vyčítá nečitelnost údajů a jejich neúplnost a vágnost, což v konečném důsledku zakládá nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

17. Dne 13. 6. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že v řízení neshledal žádné procesní vady zakládající případnou nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Z jednotlivých oznámení o uložení pokuty příkazem na místě je zřejmé, že sankce byly uloženy právě žalobci, a to za protiprávní jednání, která podléhají bodovému hodnocení dle přílohy zákona o silničním provozu. Žalovaný shledal – stejně jako správní orgán I. stupně – podklady pro záznamy bodů za dostatečně vypovídající, zákonné a schopné nést důkazní hodnotu pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Samotné záznamy byly provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu a s jeho přílohou. Závěrem žalovaný uvedl, že je nezbytné striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedeným záznamům. Předmětem řízení o námitkách není přezkum pravomocných správních aktů, kterými jsou správní orgány při své činnosti vázány.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení krajským soudem

19. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou brojící proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelným, bylo by nadbytečné se zabývat dalšími žalobními body. Soud však konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí a jak jej zhodnotily.
21. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
22. Předně je třeba zdůraznit, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence

zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008–44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013–16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal příkazové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené příkazové bloky nezbytné náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

23. Náležitosti příkazového bloku jsou stanoveny v § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle odst. 2 tohoto ustanovení je oprávněná osoba povinna na příkazovém bloku vyznačit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 1 téhož ustanovení, nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu příkazový blok na peněžitou povinnost na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Příkazový blok se podpisem obviněného stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím: poučení o této skutečnosti je rovněž povinnou náležitostí příkazového bloku [srov. § 92 odst. 2 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Bez této náležitosti nelze příkazový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v příkazním řízení. Tento výklad opět potvrdila judikatura, jako například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81, kde uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [dřívějšího přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
24. Na příkazový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v příkazním řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. O sankci se v tomto druhu řízení rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. „Klasické“ správní rozhodnutí bylo v příkazním řízení nahrazeno příkazovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání byly vepsány do příkazového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 92 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky) přímo na místě. Judikatura v minulosti potvrdila, že v blokovém řízení (dle tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39). Nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče, nemusí vždy zakládat nezpůsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče

(viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013–58 – v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku).

25. Soud na tomto místě poznamenává, že výše uvedené judikatorní závěry týkající se blokového řízení a náležitostí pokutových bloků lze bezesporu vztáhnout i na příkazní řízení vedená se žalobcem na místě a na příkazové bloky v těchto řízeních vydané, neboť zákon o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, nic zásadního na výše popsanych principech, s výjimkou užívané terminologie, nezměnil.
26. S ohledem na výše uvedené nemůže žalobce úspěšně namítat, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námítky a že se odmítl zabývat způsobilostí jednotlivých příkazových bloků použitých pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Jak bylo konstatováno výše, již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal rozhodné příkazové bloky, přičemž k jejich náležitostem se i žalovaný v napadeném rozhodnutí důkladně vyjádřil na stranách 4 – 6 v tom smyslu, že veškeré skutečnosti rozhodné pro objektivní záznam počtu bodů jsou na příkazových blocích vypsány nezpochybnitelným a nezaměnitelným způsobem. Z příkazových bloků je bez pochybností seznatelné, že pokuty byly příkazy na místě uloženy právě žalobci, a to za přestupky, jejichž skutkové podstaty naplnil protiprávními jednáními podléhajícími bodovému hodnocení. Žalovaný přitom zvlášť hodnotil příkazový blok ze dne 5. 12. 2017 a zvlášť příkazový blok ze dne 3. 8. 2017. Ve vztahu k příkazovému bloku ze dne 5. 12. 2017 žalovaný poznamenal, že slovní vymezení „Řidič neměl bezp. pás“ sice ne zcela odpovídá vymezení protiprávního jednání, které je uvedeno v příloze zákona o silničním provozu, nicméně ve spojitosti s právní kvalifikací na příkazovém bloku uvedenou je jednání nezaměnitelné s jakýmkoliv jiným. Ve vztahu k příkazovému bloku ze dne 3. 8. 2017, v němž je protiprávní jednání vymezeno textem „50/71/68“, žalovaný uvedl, že takovýto popis přestupku byl již v minulosti akceptován i soudy. Nad rámec podaných námitek žalovaný posoudil rovněž rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008 a trestní příkaz. Také v případě těchto podkladů dospěl žalovaný po posouzení jejich obsahu k závěru, že jsou způsobilými k záznamu bodů.
27. Žalovaný tedy způsobilost příkazových bloků posoudil zcela dostačujícím způsobem. Napadené rozhodnutí tudíž nelze v této souvislosti považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námítky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury. Co do rozsahu přezkumu (nikoliv tedy co do věcného posouzení) nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval příložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
28. Soud se dále zaměřil na vypořádání námítky nezpůsobilosti obou dvou příkazových bloků pro záznam bodů do evidenční karty řidiče. Jelikož žalobce namítal, že z předmětných příkazových bloků není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo, zaměřil se soud na přezkum žalobcem zmíněných příkazových bloků. V rozsahu tohoto přezkumu soud neshledal důvod odchytil se od výkladu Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39, v němž bylo uvedeno: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je

totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [dřívějšího přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [dřívějšího přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“ V tomto rozsahu soud provedl přezkum náležitostí žalobcem zmiňovaných příkazových bloků:

29. Příkazový blok ze dne 5. 12. 2017 (související s oznámením o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 8. 12. 2017) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, datum narození, číslo občanského průkazu a bydliště), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p.p.“ a přestupkové jednání je specifikováno následovně: „Dne 5. 12. 2017 v 14.40 na ulici Radotínská 1, Praha 5, řidič neměl bezp. pás, § 6/1a z. č. 361/2000“. Blok dále obsahuje údaj o registrační značce vozidla („RZ X“), údaj o nedbalostní formě zavinění, údaj o pokutě ve výši 200 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů je jednoznačně srozumitelné, že žalobce se jako řidič automobilu registrační značky X dne 5. 12. 2017 v čase 14:40 h v Praze v ulici Radotínská dopustil přestupku porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb. ve znění p.p.“ je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a ulicí a konkrétní adresou „Radotínská 1“ vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji a na jeho podpis pod příkazovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na příkazovém bloku označena šestimístným identifikačním číslem a svým podpisem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Konečně je příkazový blok řádně označen úředním razítkem správního orgánu. Soud proto konstatuje, že předmětný příkazový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
30. Příkazový blok ze dne 3. 8. 2017 (související s oznámením o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 4. 8. 2017) obsahuje osobní údaje žalobce (jméno, příjmení, datum narození, číslo občanského průkazu, číslo řidičského průkazu a bydliště), popis přestupku je specifikován následovně: „§ 125c/1f4 Sb. zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“ a přestupkové jednání je specifikováno následovně: „3. 8. 2017 v 9:46 Praha 10, Hornoměřolská č. p. 46 překročení rychlosti v obci – 50/71/68 km/h, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., 3AN 2310, Peugeot - zelená“. Blok dále obsahuje údaj o nedbalostní formě zavinění, údaj o pokutě ve výši 500 Kč a podpis přestupce. Soud konstatuje, že z těchto údajů je jednoznačně srozumitelné, že žalobce jako řidič automobilu registrační značky X dne 3. 8. 2017 v čase 9:46 h porušil § 18

odst. 4 zákona o silničním provozu, když v Praze v ulici Hornoměřcholupská překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4 Sb. zák. č. 361/2000 Sb.“, je srozumitelná, správná a nevyvolává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí a konkrétní adresou „Hornoměřcholupská č. p. 46“, vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. S přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 71 km/h v místě s maximální povolenou rychlostí 50 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 68 km/h, je rovněž jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji a na jeho podpis pod příkazovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než on. Oprávněná osoba je na příkazovém bloku označena šestimístným identifikačním číslem a svým podpisem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Konečně je příkazový blok řádně označen úředním razítkem správního orgánu. Soud proto konstatuje, že předmětný příkazový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

31. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem příkazových bloků nejsou důvodné. Naopak je lze považovat za zcela irelevantní, neboť námitky mířící k obsahu jednotlivých kolonek příkazových bloků nebyly žalobcem, resp. jeho zástupcem, zcela zjevně vůbec individualizované. Není tak pravdou např. to, že osoba přestupce nebyla v příkazových blocích dostatečným způsobem identifikovaná, že údaje o ní jsou nečitelné, že nebyla přesně zjištěna doba spáchání přestupku, že název obce je uveden toliko v nesrozumitelné zkratce, že není jednoznačně uvedeno, zda se jednalo o zavinění nedbalostní nebo úmyslné, či že v příkazových blocích absentuje údaj o výši sankce. Veškeré tyto, ale i další žalobcovy námitky mířící k obsahu příkazových bloků byly soudem vyvráceny výše, neboť je zjevné, že tyto podklady obsahují veškeré zákonem vyžadované náležitosti. Pro úplnost soud uvádí, že zákon nevyžaduje, aby osoba obviněného z přestupku byla v příkazovém bloku označena rovněž rodným číslem.
32. Soud pro úplnost dodává, že dalšími dvěma podklady pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče, kterými byly v souladu s § 123b odst. 2 písm. b) a c) zákona o silničním provozu rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 1. 2008 a trestní příkaz, se blíže nezabýval, neboť žalobce způsobilost těchto listin být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče v žalobě ani v průběhu řízení před správními orgány nenamítal.
33. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, těmi žalovaný nebyl při svém rozhodování nikterak vázán. Praxe jednoho krajského úřadu může být pro jiný krajský úřad nanejvýš inspirativní, nikoli však výkladově závazná. S žalobcem lze souhlasit pouze potud, že by správní orgány napříč Českou republikou měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost účastníků před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.

34. Zcela nad rámec výše uvedeného se nelze nepozastavit nad obsahem žalobcem předkládaných rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Soud po zbežném seznámení se s obsahem těchto rozhodnutí musí poznamenat, že pokutové bloky byly v uvedených rozhodnutích hodnoceny silně formalisticky. Dle soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové/příkazové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových/příkazových blocích i stručné a zkratkovité formulace (tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012–20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014–39). Toto však soud poznamenává pouze jako *obiter dictum*, neboť Krajskému soudu v Praze nepřísluší žalobcem předkládaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jakkoli přezkoumávat.
35. Předmětem další žalobní námitky byl nesouhlas se závěrem žalovaného, že podpisem příkazového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v příkazním řízení, neboť žalobce v tomto postupu spatřuje snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost příkazového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v příkazním řízení na místě je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem příkazového bloku tak vlastně žalobce správnost bloku schvaluje. Podpis příkazového bloku tedy rozhodně není pouhou formalitou, neboť teprve okamžikem jeho podpisu účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010–81). Naopak účastník příkazního řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v příkazovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností blok podepsat. V případě absence podpisu nedojde na místě k vydání rozhodnutí v příkazním řízení a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal příkazový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce příkazový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsoblost bloku.
36. Soud ještě dodává, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formulářové typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto zdůrazňuje závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, podle nějž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“* Žalobcem uvedené žalobní body často ani neměly podklad ve skutkovém stavu a ve správním spise a navíc obsahovaly odkazy na skutkové okolnosti ze zcela jiných případů, jež jsou naprosto irelevantní pro toto soudní řízení. Nebylo tak mnohdy důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají. Z tohoto důvodu také soud neprovedl dokazování

k žalobě přiloženými rozhodnutími, neboť se týkala osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků.

37. Na samý závěr, avšak pouze nad rámec nezbytného odůvodnění, soud ještě uvádí, že oproti žalobci a jeho zástupci nepřehlédl vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, jež bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Výrok prvostupňového rozhodnutí zní „*Námítky pana V. B. se zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 5. 12. 2017 se potvrzuje.*“ (zvýraznění provedeno soudem). Z obsahu správního spisu je však nepochybné, že řízení o námitkách, které podal žalobce, bylo zahájeno oznámením ze dne 18. 1. 2018 adresovaným žalobci, tedy panu V. B., resp. jeho zástupci, stejně jako usnesení ze dne 5. 2. 2018 o přerušení řízení a prvostupňové rozhodnutí. Ze všech procesních úkonů učiněných v řízení, včetně prvostupňového rozhodnutí je tedy patrné, že řízení bylo vedeno s žalobcem, nikoli V. B.. Na soudem zjištěnou zjevnou chybu je tak nutné nahlížet jako na vadu toliko formální, již by bylo případně možno dodatečně zhojit opravným rozhodnutím. Nejedná se tedy o vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, a tím méně o vadu, která by bránila soudnímu přezkumu a k níž by soud z toho důvodu musel přihlížet z moci úřední.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. S ohledem na to, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu